

POETRY*

Atanas Dalchev
(1904-1978)

ПОВЕСТ

Прозорците — затворени и черни
и черна и затворена вратата,
а на вратата — листът със словата:
„СТОПАНИНЪТ ЗАМИНА ЗА АМЕРИКА.“
И аз съм сам стопанинът на къщата,
където не живее никой,
ала не съм аз заминавал никъде
и тук отникъде не съм се връщал.
Аз не излизам никога от къщи
и моите еднички гости са годините,
а много пъти пожълтяваха градините
и аз не съм навярно вече същият.

*The poems read by A. Antonov at the official dinner on Wednesday, 5th of July 2023.

Poetry: STORY by Atanas Dalchev

Отдавна всички книги са прочетени
и всички пътища на спомена са минати,
и ето сякаш сто години
как разговарям само със портретите.
И ден и нощ, и ден и нощ часовникът
люлее своето слънце от метал.
Понякога аз се оглеждам в огледалото,
за да не бъда винаги самотен.
А по стената се изкачват бавно
и догоряват на потона дните ми:
без ни една любов, без ни едно събитие
животът ми безследно отминава.
И сякаш аз не съм живеел никога,
и зла измислица е мойто съществуване!
Ако случайно някой влезе в къщата,
там няма да намери никого;
ще види само прашните портрети,
коварното и празно огледало
и на вратата листът пожълтял:
„СТОПАНИНЪТ ЗАМИНА ЗА АМЕРИКА.“

1925 г.

Poetry: STORY by Atanas Dalchev

STORY

Windows — closed and black
and the door is black and closed,
and on the door — the sheet with the words:
“THE OWNER LEFT FOR AMERICA.”
And I am the owner of the house myself,
where nobody lives
but I didn’t go anywhere
and I haven’t come back here from anywhere.
I never leave the house
and my single guests are the years,
and many times they turned the gardens yellow
and I am probably not the same anymore.
All the books have been read a long time ago
and all memory trails are past,
and here you look like a hundred years old
how I only talk to the portraits.
Both day and night both day and night the clock
rocking his metal Sun.
Sometimes I look in the mirror,
to not always be alone.
My days climb the wall slowly
and are burned on the ceiling:
without one love, without one event
my life is slipping down without a trace.
And it’s like i’ve never lived
and an evil fiction is my existence!
if someone accidentally enters the house,
he will find no one there;
you will see only the dusty portraits,
the treacherous and empty mirror
and on the door the sheet has turned yellow:
“THE OWNER LEFT FOR AMERICA.”

1925

POETRY*

Antonio Machado
(1875--1939)

Mi infancia son recuerdos de un patio de Sevilla,
y un huerto claro donde madura el limonero;
mi juventud, veinte años en tierras de Castilla;
mi historia, algunos casos que recordar no quiero.

...

Y cuando llegue el día del último viaje,
y esté al partir la nave que nunca ha de tornar,
me encontraréis a bordo ligero de equipaje,
casi desnudo, como los hijos de la mar.

My childhood is all memories of a patio in Seville,
a light filled garden, its lemon trees in fruit;
my youth, twenty years in the lands of Castille;
my history, a few things best left mute.

...

And when the day of final going comes,
and the ship, never to return, is at the quay,
you will find me on the deck, light of gear,
almost naked, like the sons of the sea.

*The poems read by J.A. Caballero at the official dinner on Wednesday, 5th of July 2023.